

КњижевниЧ

библиографија

Др Хели Аврахам Ејтан рођена је у Нахарији на северу Израела. Дипломирала је филозофију на Бар Илан универзитету у Тел Авиву, где је и докторирала. Живи у Модиину. Главни је уредник књижевног часописа “Швилим”. (*Стазе*) који се у том граду објављује. Бави се истраживањима у области образовања. Објавила је више збирки есеја, поезије и критичких осврта. Своје написе објављује у књижевним часописима. Организује књижевне сусрете и држи предавања из израелске књижевности на разним трибинама.

Јасна Ани, рођена 1982. У Београду. Објавила књигу поезије „Пут из тишине“, (1999). Живи у Београду.

Јован Бабић (1934), приповједач, романсијер, публициста. Живи у Бањалуци.

Лаура Барна (1964. Јазово, Банат), приповједач, романописац, есејиста. Живи у Београду.

Весна Буројевић је дипломирала Историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Ради као кустос у Галерији слика „Сава Шумановић“ у Шиду.

Нора Гомрингер, рођена 1980, за себе каже да је Швајцаркиња и Њемица. Провела је, између осталог, четири године у САД, гдје је његовала тијесне контакте са актерима пјесничке перформанс-сцене. Учествовала је на бројним поетским фестивалима у свијету, тако и на Сарајевским данима поезије 2011. године. Објавила збирке пјесама *Klimaforschung* (2005), *Sag doch mal was zur Nacht* (2006) и *Nachrichten aus der Luft* (2010). Добитница награде за културу Баварске, награде „Nikolaus Lenau“ и других.

Александра Грубор (1959) је истакнути уметник књижевни преводилац, историчар уметности и прозни писац. Бави се, првенствено, зачецима апстракције, руском авангардом, али и послератном модерном уметношћу и савременим тенденцијама. Преводила је књиге и текстове из свих области хуманистике, прозу и поезију са енглеског, француског, руског и италијанског језика. Објавила је три књиге лирске прозе: *Олимпски сој* (Знакови поред пута, Рад, Београд, 1998), *Спорим бродом за Кину* (Алфа, Народна књига, Београд, 2007) и *Вајмар кога нема* (Алфа, Народна књига, Београд, 2009). Дугогодишњи је уредник Књижевног листа.

Дуонг Тху Хуонг (1947) је најзначајнија вијетнамска списатељица-дисидент. Најпре драмски писац и сценариста, потом романописац, песник и мајстор кратке приче. Подједнако као по свом опусу, позната је и по својој необичној биографији: од 1991. године њена су дела забрањена у Вијетнаму, али је она најзначајнији и најутицајнији глас своје генерације. Преживела је трансформацију, постала, од идеалисте, критичар без трунке илузија. У узрасту од девет година, преживела је ужасе такозване “пољопривредне реформе”, и прерасподеле земљишта у маоистичком духу (1953-1956) коју је спровела револуционарна влада Хо Ши Мина. То је инспирисало њен роман *Рај, али за слепе*, који је у Вијетнаму објављен 1988. године. 1967, пак, она се, као студент музике, сликарства и уметности, добровољно пријавила за омладинску женску бригаду у првим редовима у рату против Американаца. Седам година ратује по тунелима и брдима најбомбардованијег дела земље. Мисија јој је била да “пева гласније од бомби”, учествује у позоришним представама, негује рањенике, и сахрањује мртве. У тунелима је родила и двоје деце (1970. и 1972), била је међу првим војницима који су, 30. априла 1975, ушли у Сајгон. У Ханој се враћа 1977. Почиње да критикује режим, пише сатиру, и рад јој је, као драмском писцу, забрањен 1982. А године 1999. је избачена из партије, и није више могла да објављује у Вијетнаму. У јесен 1990, шаље неке од својих необјављених радова у Француску и Америку ради објављивања, и због тога проводи седам месеци у затвору, у самици. **Рај, али за слепе** бива објављен у Француској 1991,

а у Америци 1993. Радња романа се одвија у Вијетнаму (1950-1980). Писан је лирским стилем који открива њену склоност ка француском романтизму, али је потпуно раскинула са конвенцијама вијетнамског соц-реализма. Непоштење и лицемерје партијских функционера приказано је веристички. У првом интервјуу који је дала по изласку из затвора изјавила је: “Никада нисам намеравала да се бавим писањем. Пишем због бола. Бол је права реч. Моји су романи болни вапаји. И зато се мој рад не може одвојити од друштва у коме сам живела, од земље која ме је створила. Током рата сам гледала судбине мојих сабораца, и то је, мало-помало, постало моја опсесија: морала сам да узмем перо у руке. Слажем се са мишљењем Хенрија Милера да је ’писање избацивање отрова’. Борим се за оно за шта се боре и многи други: да моја права као слободног грађанина буду поштована овде, у мојој сопственој земљи. Писање је начин на који ослобађам себе, начин на који себе чиним слободном женом. Одлучила сам да посветим свој живот писању и снимању филмова о мојој земљи. Ако поново одлуче да ме пошаљу у затвор – ја сам спремна”. Објавила је, у Вијетнаму, романе: *Пут у детињство* (1985), *С оне стране илузија* (1987), *Рај, али за слепе* (1988), *Изгубљени живот* (1989), а, у иностранству, *Роман без наслова* (1991), *Сећање на једно јадно пролеће* (2000) и *Ничија земља* (2002.) Носилац је титуле Витеза реда уметности и писања, коју јој је француска влада доделила 1994. За *Ничију земљу* је, 2007, добила награду *Elle*.

Остоја Д. Ђукић, рођен у селу Вагани, општина Котор Варош. Доктор је филозофских и правних наука и редовни професор Универзитета у Бањој Луци. Предаје филозофију са етиком на Филозофском, Медицинском и Факултету политичких наука у Бањој Луци. Објавио је више од сто педесет научних и стручних радова у различитим часописима и зборницима. Учесник је на многим научним и стручним скуповима у земљи и иностранству. Посебно је ангаживан на проучавању источњачке филозофије и етике. Најзначајнија дјела су му: „Филозофски темељи морала и права“ (2002); „Сфинга цивилизација“ (2005) и „Косово и Метохија – српски зид плача“ (2011). Живи у Котор Варошу.

Лили Замир, песник и директор Давид Јелин Теацхерс Цоллега у Јерусалиму. За југословенску читалачку публику интересантна је пре свега, јер је докторирала са тезом о литератури Данила Киша. Његово дело толико ју је импресионирано да је почела да учи српски језик. Била је и у Београду да би га лично упознала, непосредно пред његову смрт, и један је од последњих његових саговорника. Издавачка кућа *Атенеум* у Београду објавила је 2002. године њену дисертацију под насловом: Данило Киш: Једна мрачна и болна одисеја, у преводу Ане Шомло.

Аднана Карahasановић Зељковић рођена 1950. године у Бањалуци. Студиј компаративне књижевности завршила у Загребу 1974. г. Своје пјесме објављивала у часописима Пuteви, Књижевник, Art of Living, Gazeta Wyborcza ... Преводе америчке, енглеске и јапанске послеријатне поезије објављивала у часопису Лица и Књижевник. Није објавила ни једну књигу. Живи и ради у Бањалуци.

Дина Катан Бен-Цион рођена је 1938. у Сарајеву. Током Другог светског рата стигла је у Израел. Дипломирала је светску књижевност и германистику на Универзитету у Јерусалиму. Објавила је више збирки песама. Дина Катан Бен-Цион превела је дела југословенских писаца на хебрејски језик: романе Иве Андрића, Александра Тишме, Данила Киша, Давида Албахарија, Милорада Павића, Филипа Давида и поезију Васка Попе, Весне Крмпотић, Оскара Давича... Докторирала је на тему Југословенска књижевност. Године 1994. добила је награду израелског Министарства за науку и књижевност за свој преводилачки рад. Исте године, на Октобарским сусретима писаца у Београду, припала јој је награда српског ПЕН-а. Магнес Пресс, издавачка кућа Хебрејског универзитета објавио је 2002. године њену књигу *Присутност и ишчезнуће Јевреја и јеврејства у некадашњој Југославији у огледалу књижевности*. Дина Катан Бен-Цион живи у граду Кирјат-Оно недалеко од Тел Авива.

Жарко Кеџман (1974-2011) основну и средњу школу завршио је у Бањој Луци. Био апсолвент на Филозофском факултеу у Бањој Луци, одсек Српски језик и књижевност. Био је пионир у компјутерском

графичком дизајну у Републици Српској и Босни и Херцеговини. Писао је поезију, прозу и есеје који су у оставштини. Написао је и роман *“Дјеца земље”*. Живео је и радио у Бањој Луци.

Здравко Кецман рођен је 1948. године у Усорцима код Санског Моста. Средњу школу завршио је у Сарајеву, а студије српског језика и библиотекарства у Љубљани. До сада је објавио: “Портрет воде”, пјесме (“Свјетлост”, 1980.), “Рукописна оставштина Терезе Жагор Комцове”, роман (“Глас”, 1984), “Лудило паука”, пјесме (“Свјетлост”, 1989.), “Мртва вода”, роман (1988. и 2002.), „Одјек графита”, пјесме (КОВ, 1995.), “Кућа свијет завршава”, пјесме (“Рад”, 1997.), “Кључеви”, приповјетке (КОВ, 1998.), “Земљишна књига”, пјесме (“Просвета”, 1999), “Сахрана на Варду”, роман (“Глас српске”, 1999.), “Кошуља за одлажење”, пјесме (КОВ, 2001.), “Спаљивање”, роман (КОВ, 2002), “Scabiosa trenta”, роман (2003.), “Начин читања”, пјесме (КОВ, 2004.) и “Натална карта” (“Глас Српске”, 2004). Заступљен је у више антологија поезије, прозе и књижевне критике. Награђиван и превођен на више језика. Преводи са словеначког. Живи и ради у Бањој Луци.

Дарко Комац, рођен је 1948. у Бавшици код Бовца, Словенија. Основну школу завршио је у Бовцу, средњу у Толмину, дипломирао на ПА у Љубљани групу словеначки-српсохрватски језик. Живи у Новој Горици, а ради у Горишкој библиотеци Франц Бевк. Поезију и прозу је почео објављивати још у средњој школи (Капи, Трибина, Сусрети), са објављивањем је наставио у вријеме студија у главним словеначким часописима (Савременост, Простор и вријеме, Дијалози и другим). Имао је више краћих емисија на радиу Љубљана. Познат је по својим самосталним литерарним наступима у судјеловању са рецитаторима и музичарима по читавој Словенији. Поред литературе његово велико занимање је за позориштем. У Приморском драмском позоришту (данас Словеначком народном) у Новој Горици одиграо је више улога. Преводио је драмске текстове режирао за љубљанске позоришне групе. Његова сатирична комедија Уштивавач била је представљена и играна (режирао аутор). Прву пјесничку збирку Возлишћа објавио је 1973, Пјеснички лист Скалар 1976, роман Мел 1978. године, а

пјесничку књигу Дозивања 1991. Био је члан жирија и селектор више књижевних натјечаја. Такође је био селектор на фестивал поезија Млада Виленица, 2012. У његовој кући у Бавшици (у средини Јулијских алпа) одседали су; Франц Бевк, Бранко Топић И Густав Крклец, гдје се и данас налазе њихове столице. Ту је и велика кућна библиотека коју је основао његов отац. Преводио је са српског и хрватског језика. Води књижевне вечери у Горишкој библиотеци Франц Бевк. Члан је Друштва писаца Словеније.

Борис Лазнић је рођен 1967. године. Пише поезију, романе, приповјетке, књижевну критику и путописе. Преводи са француског на српски и са српског на француски. Професор је на Сорбони.

Јадвига Малина-Жондло (Jadwiga Malina-Żądło) је пољска песникиња рођена крајем 70-их година, која са мужем и децом живи на селу, у Тшебуњи, што је данас велика реткост. Припада Мишлењицкој књижевној групи «ТИЛИА», групи која пише у духу «народне поезије». Објављивала је у низу часописа, зборника и антологија. Крајње другачију поезију од поезије својих вршњака који пишу урбану поезију. Аутор је двеју песничких збирки: Тражим таму и Пре него што које су од стране књижевне критике оцењене као догађај, некаква прекретница у области тзв. младе поезије. Како у погледу садржине тако и форме. Као «прва», «најбоља», што се данас, у поплави песничких имена и збирки, ретко за кога тврди. Упорјеђујући је при том са Болеславом Лешмјаном, једним од најхерметичнијих пољских песника, у много чему врло блиском нашем Момчилу Настасијевићу.

Аги Мишол рођена је 1947. у Мађарској. Њени родитељи преживели су Холокауст и доселили се са њом у Израел 1950. године. Она је стекла Б.А. и М.А. На Хебрејском универзитету у Јерусалиму, где је срудирала књижевност. Њена прва збирка песама објављена је 1972. године. Аги Мишол предаје поезију на Катедри креативног писања Бен-Гурион Универзитета. Она је, такође, професор књижевности и на Алма коледжу у Тел Авиву; аутор литерарних критика на радију и у штампи. Аги Мишол објавила је седам збирки поезије на хебрејском и енглеском језику. Добитник је многих књижевних награда, између

осталих награду “Израелског премијера државе” и “Награду Јехуде Амихаја” за поезију 2002. године.

Александра Никчевић-Багрићевић рођена је 13. јануара 1972. године у Задру, Република Хрватска, гдје је живјела до своје друге године. Након завршеног преводачког смјера у Гимназији „Слободан Шкеровић“ уписала је прву годину Одсјека за енглески језик и књижевност, на Филозофском факултету у Никшићу. Студије је завршила у јуну 1995. године са високим просјеком. У октобру исте године на Универзитету у Београду уписала је постдипломске студије. Магистарски рад на тему „Рецепција дјела Ф. Скот Фицџералда на српскохрватском говорном подручју“ одбранила је 22. јуна 2001. године под менторством др Тихомира Вучковића. Од 1996. године ангажована је као сарадник на Филозофском факултету у Никшићу, на предметима енглеска и америчка књижевност, а од јуна 2009. године као доцент за предмет америчка књижевност. Докторирала је на Универзитету у Новом Саду под менторством др Зорана Пауновића и стекла назив доктора књижевних наука. Докторска дисертација носи наслов „Концепт карактеризације у раним романима Хермана Мелвила“. Редовно учествује на домаћи и иностраним конференцијама, објављује радове у домаћим и иностраним часописима, а са колегиницом др Маријом Кнежевић организаторка је међународне конференције англиста која се већ осам година одржава на Филозофском факултету у Никшићу. У коауторству са истом колегиницом објавила је уџбеник из викторијанске књижевности и приредила више зборника и монографских публикација са радовима из енглеског језика, енглеске и америчке књижевности и методике. Организаторка је скупова посвећених женском ауторству који се једном годишње одржавају у Америчком углу у Подгорици. Предсједница је Друштва поштовалаца англо-америчке књижевности које је 2007. године основано на Филозофском факултету у Никшићу. Активно преводи књижевне и књижевно-теоријске текстове са енглеског језика. Чланица је редакцијског одбора часописа *Lingua Montenegrina*, *Ars i Folia Linguistica et Literaria* који издаје Институт за језик и књижевност на Филозофском факултету у Никшићу. Током 2002., 2004., 2009 и 2010. Године, године боравила је на усавршавању

у Сједињеним Америчким Државама, гдје је слушала курсеве из књижевности. Била је стипендисткиња Друштва Херман Мелвил.

Ранко Павловић рођен је 1943. у Шњеготини Горњој, код Теслића. Живи и ствара у Бањалуци. Пише поезију, прозу и драмске текстове, за одрасле и за дјецу. Бави се књижевном критиком и есејистиком. До сада је објавио дванаест збирки пјесама, дванаест збирки приповиједака, четири романа, једну збирку есеја и десет радио драма за одрасле, затим седамнаест збирки прича за дјецу, четири збирке пјесама за најмлађе, један роман за младе, двије сликовнице десетак текстова за дјечја позоришта и петнаестак радио игара за дјецу. Завод за уџбенике у Источно Сарајеву објавио је његова *Изабрана дјела*. Заступљен у читанкама, лектири и многим антологијама. Његове пјесме и приповијетке превођене су на италијански, пољски, мађарски, енглески, румунски, њемачки, холандски и друге језике. Награђиван је значајним признањима за књижевност, међу којима су и награде Кочићева, „Лаза Костић“, Подружнице Удружења књижевника Српске и града Бања Лука за књигу године, „Станко Ракита“, „Гордана Брајовић“, „Исак Самоковлија“, „Григорије Божовић“, „Веселин Маслеша“ и друге.

Збирке поезије:

1. *Немир сна*, „Паралеле“, Добој, 1963.
2. *Дамари јасеновачки*, Национални парк Козара, Приједор, 1987.
3. *Гроздови сребра*, Удружење књижевних и ликовних стваралаца, Оџаци, 1991.
4. *Кости и сјене*, Слово, Бања Лука, 1997.
5. *Небески лан*, „Арс Либри“ – Београд, „Бесједа“ – Бања Лука, 2001.
6. *Срж*, „Рад“, Београд, 2005.
7. *Пјесме*, Завод за уџбенике, Источно Сарајево, 2004.
8. *Дама из Господске*, „Арт-принт“, Бања Лука, 2006.
9. *Лов*, КоВ, Вршац, 2007.
10. *Пјесников прах*, Нар. библ. „Стефан Првовенчани“, Краљево, 2008.
11. *Монашки сонети*, „Арт принт“, Бања Лука, 2011.
12. *Између двије разнине*, Удружење књижевника Српске – Подружница Бања Лука, Бања Лука, 2011.

Збирке приповиједака:

1. *Приче из Вакуфа*, „Глас“, Бања Лука, 1978.
2. *Бљесак у кошмару*, „Универзал“, Тузла, 1985.
3. *Човјек у љуштури*, „Глас“, Бања Лука, 1988.
4. *Преображаји*, „Рад“, Београд, 1997.
5. *Додир*, „Ослобођење“, Српско Сарајево, 1998.
6. *Жута бјелина*, „Глас српски“ – Бања Лука, „Ослобођење“ – Српско Сарајево, 1998.
7. *Суботе без Илзе*, Задужбина Петар Кочић, Бања Лука – Београд, 2000.
8. *Трагач из крилне регименте*, Удружење књижевника Српске – Подружница Бања Лука, Бања Лука, 2003.
9. *Био једном један*, “Књижевна задруга”, Бања Лука, 2003.
10. *Библиотекар и Књига*, Завод за уџбенике, И. Сарајево, 2006.
11. *(Д)опричано*, Подружница УКС, Бања Лука, 2007.
12. *Тринаест нестрпљивих прича*, „Прометеј“, Н. Сад, 2007.

Романи:

1. *Школа јахања*, „Глас“, Бања Лука, 1990. (друго издање: „Глас српски“, Бања Лука, 1997)
2. *Јахачи и остали*, „Глас српски“, Бања Лука, 2001.
3. *Како ухватити лептира*, „Народна књига“, Београд, 2002.
4. *Небеске костурнице*, „Прометеј“, Нови Сад, 2011.

Збирке прича за дјецу:

1. *Бајке за лијево ухо*, „Освит“, Карловац, 1985.
2. *Јарац у позоришту*, „Свјетлост“, библиотека “Млади дани”, Сарајево, 1985.
3. *Чистач обуће*, „Младост“, библиотека “Вјeverица”, Загреб, 1985.
4. *Кућа на излету*, „Глас“, библиотека “Јаблан”, Бања Лука, 1988, 1990.
5. *Кула Кулина бана*, „Веселин Маслеша“, библиотека “Ластавица”, Сарајево, 1988.
6. *Кућа на излету*, избор, „Веселин Маслеша“ и „Свјетлост“, Сарајево, 1990.
7. *Стефан на Млијечном путу*, Крајишко дјечије позориште, Бања Лука, 1994.
8. *У кући духова*, „Григорије Божовић“, библиотека “Божури”, Приштина, 1998.
9. *Воз, тата и новине*, „Бесједа“, библиотека “Бели слон”, Бања Лука, 2000.

10. *Златнодолске бајке*, „Рад“, библиотека „Алиса“, Београд, 2001.
11. *Пријатељи*, „Слово“, Бања Лука, 2002.
12. *Моћ дивље оскоруше*, „Боокланд“, Београд, 2005.
13. *Свирала од ружиног дрвета и друге бајке*, „Боокланд“, Београд, 2009.
14. *Гитарџада у Жежевици*, „Босанска ријеч“, Тузла, 2009.
15. *Краљеви на ваишару*, „Босанска ријеч“, Сарајево, 2010.
16. *Стиже сликар*, „Повеља“, краљево, 2011.
17. *Једна Прича и друге приче*, Фондација „Фра грго Мартић“, Крешево, 2011.

Роман за дјецу:

1. *Тајне Краљевог Града*, “Народна књига”, библиотека “Петар Пан”, Београд, 2004.

Изведени позоришни текстови за дјецу:

1. *Кутија за ослобађање времена*, ЦОК театар, Бања Лука, 1991.
2. *Љубавни јади Жежа Жежића, Крајишко дјечије позориште*, Бања Лука, 1993. и *Луткарски студио “Рода”*, Бања Лука, 2003.
3. *Принц од Бијелог Лука*, Дјечије позориште Републике Српске, Бања Лука, 2000. и 2002.
4. *Љубичаста зрака*, Дјечије позориште Републике Српске, Б. Лука, 2006.
5. *Жутокапа*, КУД „Карпати“, Врбас, 2006.

Збирке пјесама за дјецу:

1. *Шта јутро доручкује*, Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2007.
2. *Расти брже, то је лако*, “Боок“, Београд, 2009.
3. *Басновите пјесме*, „Арт принт“, Бања Лука, 2010.
4. *Кад се уши зацрвене* (у: Р. Павловић – П. Ђаковић – П. Стевић: *Простори игре*), Фондација „Бранко Ћопић“, библиотека „Башта слезове боје“, Бањалука, 2010.

Изведени позоришни текстови за дјецу:

1. *Кутија за ослобађање времена*, ЦОК театар, Бања Лука, 1991.
2. *Љубавни јади Жежа Жежића, Крајишко дјечије позориште*, Бања Лука, 1993. и *Луткарски студио “Рода”*, Бања Лука, 2003.
3. *Принц од Бијелог Лука*, Дјечије позориште Републике Српске, Бања Лука, 2000. и 2002.
4. *Љубичаста зрака*, Дјечије позориште Републике Српске, Б. Лука, 2006.
5. *Жутокапа*, КУД „Карпати“, Врбас, 2006.

Изабрана дјела:

1. *Пјесме*
2. *Приповијетке*
3. роман „*Јахачи и остали*“
4. *Приче за дјецу*

Завод за уџбенике и наставна средства, Источно Сарајево, 2004.

Силвија Плат (1932-1963) рођена је у Масачусетсу. Током студија на Smith Collegeу доживјела је први живчани слом о чему је писала у свом једином објављеном роману *Стаклено звоно* (1963). Као Fulbright стипендиста боравила је на Свеучилишту у Cambridgeу, гдје се упознала с енглеским пјесником Tedom Hјuzom за кога се касније удала. Кратко вријеме живјели су у Америци гдје је Плат предавала на Smithu, након чега је услиједио повратак у Енглеску гдје је почела писати “интензивне, искрене, особне пјесме” које су објављене у збиркама под сљедећим називима: *Колос* (1962), *Ариел* (1966), *Прелажење воде* (1971) и *Зимско дрвеће* (1972). 1977. године њезини прозни написи објављени су у збирци *Џони Пенико и Библија снова*. Писма С. Плат сабрана су у књизи под насловом *Писма кући* (1982). 1981. године постхумно јој је додијељена Пулицерова награда за књижевност за Сабране пјесме.

Primarna: *The Colossus*, 1960; *The Bell Jar*, 1963; *Ariel*, 1965; *Crossing the Water*, 1971; *Winter Trees*, 1971; *Letters Home: correspondence, 1950-1963*, 1975; *The Bed Book*, 1976; *Johnny Panic and the Bible of dreams: short stories, prose, and diary excerpts*, 1979; *The Collected Poems*, 1981; *The Journals*, 1982.

Sekundarna (odabrana): Alexander, Paul. *Ariel Ascending: Writings about Sylvia Plath*. NY: Harper & Row, 1985; Axelrod, Steven G. *Sylvia Plath: The Wound and the Cure of Words*. Baltimore: Johns Hopkins UP, 1992; Basnett, Susan. *Sylvia Plath*. Towata, NJ: Barnes & Noble, 1987; Bundtzen, Lynda K. *Plath's Incarnations: Woman and the Creative Process*. Ann Arbor: U of Michigan P, 1983; Christodoulides, Nephie. *Out of the Cradle Endlessly Rocking: Motherhood in Sylvia Plath's Work*. NY: Rodopi, 2005; Hall, Caroline. *Sylvia Plath, Revised*. NY: Twayne, 1998; Hardwick, Elizabeth. *Seduction and Betrayal*. NY: New York Review Books, 2001;

Kirk, Connie A. *Sylvia Plath: A Biography*. Westport: Greenwood, 2004; Lane, Gary, ed. *Sylvia Plath: New Views on the Poetry*, Baltimore: John Hopkins University Press, 1979; Meyering, Sheryl L. *Sylvia Plath: A Reference Guide*. Boston: G.K. Hall, 1990; Rose, Jacqueline. *The Haunting of Sylvia Plath*. Cambridge: Harvard University Press, 1992; Middlebrook, Diane. *Her Husband: Hughes and Plath-A Marriage*. NY: Viking, 2003; Newman, Charles, ed. *The Art of Sylvia Plath*. Bloomington&London: Indiana University Press, 1971; Plath, Sylvia: *The Collected Poems*, ed. Ted Hughes. NY: Harper&Row Publishers, 1981; Stevenson, Anne. *Bitter Fame: A Life of Sylvia Plath*. Boston: Houghton Mifflin, 1989; Van Dyne, Susan R. *Revising Life: Sylvia Plath's Ariel Poems*. Chapel Hill: U of North Carolina P, 1993; Wagner-Martin, Linda. *Sylvia Plath: A Biography*. NY: Simon and Schuster, 1987; Wagner-Martin, ed. *Critical Essays on Sylvia Plath*. Boston: G.K. Hall, 1984; Wagner-Martin. *Sylvia Plath: A Literary Life*. NY: St. Martin's, 1999; Wood, David J. *A Critical Study of the Birth Imagery of Sylvia Plath, American Poet 1932-1963*. NY: Mellen, 1992.

Бисерка Рајчић, писац и преводилац с пољског, руског, чешког, словачког и бугарског рођена је 1940. у Јелашници код Зајечара. Студије источних и западних словенских језика и књижевности завршила је на Филолошком факултету у Београду. Као писац и преводилац дебитовала је у “Књижевним новинама”, а касније сарађивала са готово свим књижевним и друштвено-културним часописима српскохрватског језичког подручја бивше Југославије. Досад је објавила 95 преведених књига из свих области књижевности и хуманистике.

Обрен Ристић (Тијовац код Сврљига, источна Србија, 1960). Дипломирани економиста. Заступљен у антологијама. Песме су му превођене на енглески, пољски, руски, македонски, бугарски... Објављивао у многим књижевним часописима у земљи и иностранству Добитник више награда за књижевно стваралаштво: Милан Ракић за 2010, Змај Огњени Вук за 2010, Златна струна 2011... Један од оснивача и председник Књижевног клуба „Бранко Миљковић“ у Књажевцу. Један од оснивача и уредника часописа Бдење. Члан УКС До сада објавио књиге поезије: *Сређивање утисака*

(Књажевац, 1996), *На истоку*, у *Србији* (Београд, „Апостроф“, 2002), *Узнемирени су свети ратници* (Ваљево, „Импресум“, 2006), *Источно тројство* (Заједно са З. Вучићем и Р. Вучковићем, Београд, КД „Свети Сава“, 2007), *Узнемирени су свети ратници*, друго издање (Београд, КД „Свети Сава“, 2008), *Господ је велики поета / The Lord is a Great Bard* (српско-енглеско издање, Ваљево 2009), *Венац Творцу* (Београд-Књажевац, „Апостроф“ и КК „Бранко Миљковић“, 2009). *Ливење песме/ Odlewanie wiersza*, (са Дејаном Богојевићем и Олгом Лалић Кровицки, поезија, српско-пољско издање, 2010, издавачи Шумадијске метафоре, Центар за културу Младеновац и Библиотека „деспот Стефан Лазаревић“ Младеновац), *Na wschodzie, w Serbii / На истоку*, у *Србији* (Кросно-Пољска, 2012) Живи у Књажевцу.

Душан Стојковић рођен 1948. године у Београду. Дипломирао југословенску и свјетску књижевност на Београдском универзитету 1971. Магистрирао књижевност 1974. Уредник Шумадијских метафора (Младеновац). Замјеник главног уредника часописа Акт (Ваљево). Члан управе Удружења књижевника Србије. Пише поезију, кратку прозу, књижевну критику. Антологичар. Бави се књижевном историјом. До сада је објавио преко 400 текстова у разним књигама, листовима и часописима. Превођен на енглески, шведски, македонски, чешки и италијански језик. Заступљен у више антологија прозе, поезије и хаику песама. Добитник неколиких награда: Октобарске студентске награде 1971, Прве награде на Фестивалу југословенске поезије младих у Врбасу 1973, Прве награде за кратку причу часописа “Акт” 2005, Златне плакете “Мирко Петковић” (Неготин), 2007. Издао је преко четрдесет књига.

Јованка Стојчиновић Николић рођена је 1952. у Ритешићу код Добоја. Живи и ствара у Добоју, гдје је радила као професор у Средњошколском центру и Гимназији и као директор Центра за културу и образовање, а сада је савјетник за образовање, науку и културу у кабинету начелника. Објавила је 12 књига поезије: Звијезда скитача (1975), Тијесно небо (1994), Самоћа руже (1995), Голо сунце (1996), Камен моје крви (1996), Босо биље (1997), Оскоруша (2000), Горка

свјетлост (2002), Кључаоница (2003), Облик свјетлости (2006), Мрак од чистог злата (2006), Тамно око улице (2009), У првом лицу (2011). Њене пјесме уврштене су у више антологија и превођене на неколико језика. За своје стваралаштво и предан рад у култури добила је више значајних признања, међу којима књижевне награде: Драгојло Дудић, Шушњар, Кочићево перо, награда УКС – Подружница Бањалука и града Бањалука за најбољу књигу у 2009, Удружења књижевника Романијско-сарајевско-дринске подружнице за необјављен рукопис, Шумадијске метафоре, Милан Лалић, Кључ Добор града, затим Златна значка Културно просвјетне заједнице Србије, Признање Министарства просвјете и културе Републике Српске, Амблем града Добоја и Повеља Удружења грађана града Добоја.

Стеван Тонтић (1946, Градановци код Санско моста), је пјесник, прозаиста, есејиста, антологичар, преводилац с њемачког. Завршио студиј филозофије са социологијом у Сарајеву. Вријеме од маја 1993. до краја 2001. провео је у изгнанству у Њемачкој, данас поново настањен у Сарајеву као професионални књижевник. Самосталне пјесничке збирке: *Наука о души и друге веселе приче* (Сарајево 1970), *Тајна преписка* (Сарајево, 1976), *Наше горе вук* (Нови Сад 1976), *Хулим и посвећујем* (Београд 1977), *Црна је мати недјеља* (Београд, 1983), *Праг* (Сарајево 1986), *Ринг* (Београд 1987), *Сарајевски рукопис* (Београд 1993, 1998), *Мој псалм/Mein Psalm* (Берлин 1997), *Благослов изгнанства* (Бања Лука 2001) и *Свето и проклето* (Нови Сад 2009). Новији избори из поезије: *Сјај и мрак* (Загреб – Сарајево 2010) и *Анђео ми бану кроз решетке* (Нови Сад 2010.) Проза (роман): *Твоје срце, зеко* (Београд 1988). Саставио антологије: *Новије пјесништво Босне и Херцеговине* (Сарајево 1990) и *Модерно српско пјесништво – велика књига српске поезије од Костића и Илића до данас* (Сарајево 1991). У оквиру *Изабраних дјела* у четири књиге (Сарајево 2009) први пут су објављене књиге есеја *Језик и неизрециво* и *По налозима поезије*. Тонтићева дјела преведена су на више страних језика, добитник је домаћих и међународних књижевних награда.

Зорица Турјачанин је рођена у Београду. Прва је доктор књижевности у бившој југославији. Бави се есејистиком, књижевном критиком,

методиком наставе матерњег језика. Објавила је више књига из те области. Живи у Бањој Луци и ради као редовни професор на Филозофском факултету у Бањој Луци.

Балфур Хакак – председник Удружења израелских писаца. Рођен је 1948. године у Ираку. Имао је две године када се његова породица доселила у Израел. Дипломирао је на Хебрејском универзитету Библијске студије, књижевност и педагогију. Објавио је седам збирки поезије. Уредник је књижевног часописа *Јерушалајм*. Балфур Хакак је учествовао више пута на Београдским септембарским сусретима књижевника.

Селима Хил, енглеска пјесникиња, рођена 1945. године у Лондону. Одрасла је у породици сликара, на фармама Енглеске и Велса. Своју поезију невјероватне метафоричности, писану изузетно сензуалним језиком, објавила је у сљедећим збиркама поезије: *Saying Hello at the Station* (1984), *Blank Page no 11* (1988), *The Accumulation of Small Acts of Kindness* (1989), *A Little book of Meat* (1993), *Trembling Hearts in the Body of Dogs* (1994), *Violet* (1997), *Bunny (kratke pjesme)* (2001), *Portrait of my Lover as a Horse* (2002), *Lou-Lou* (2004), *Red Roses* (2006), *The Hat* (2008), *Gloria, Selected Poems* (2008), *Fruitcake* (2009). Добила је бројне награде за поезију, као што су *Cholmondelijeva* 1986, *Forward Poetry Prize* (за најбољу збирку године) 1997, *Whitebread Poetry Award* 2001, *T.S.Eliot* награду (два пута ужи избор) 1997 и 2001. и др. Живи у Дорсету.

Александра Чворовић, рођена 1976. у Бањој Луци. Завршила је књижевност у истом граду. Магистрирала на Филолошком факултету у Београду, одсјек за библиотекарство и информатику. Радила је као новинар, сарадник, извршни уредник и члан редакција многобројних књижевних и других часописа (*Путеви*, *Књижевник*, *Diwan*, *Албум...*). Превођена на више европских језика, учесник великог броја књижевних вечери и фестивала у региону и шире. Члан је Удружења књижевника РС и Друштва писаца БиХ. Ради као библиотекар-информатор и координатор за Дјечију библиотеку *Борик* (НУБ РС). Објављује стручне и научне радове из области књижевности, културе

и умјетности. Води радионице креативног писање за дјецу. Уврштена је у многе зборнике и антологије. Поезија и проза јој је више пута награђивана. До сада је објавила следеће самосталне књиге: *Шанат глинених дивова* /поезија 2000 /, *Анђео под креветом* /поетска проза 2002/, *Монолог у шољи кафе* /приче 2006/, *Цвијет на капији сна* /поезија 2007/.

Вислава Шимборска преминула је у среду 1. фебруара у 88. години, после дуге и тешке болести. Вислава Шимборска: Добитница Нобелове награде за књижевност (Бета - 06.12.1996.) Песникиња, есејиста и преводилац, Вислава Шимборска је добила 1996. године Нобелову награду за књижевност. Како је објавио њен сарадник Михал Русинек, она је преминула у свом дому у Кракову „мирно у сну“. Вислава Шимборска је рођена 2. јула 1923 у Бнину. У својој поезији, Шимборска је често користила иронију да би осликала филозофске теме и интересовања. Стваралаштво је почела крајем Другог светског рата, пошто је успела да избегне депортацију у Немачку и одлазак у логор. Тада је присала приче и приповетке, које су објављиване у часописима и повремено илустровала уџбенике. Више за себе је писала поезију, али је прву песму објавила већ 1945. године. Од када га је упознала, на њу је утицао писац, песник и преводилац Чеслав Милош Први пут је за свој рад добила Награду за књижевност града Кракова 1954. године, пре свега захваљујући поезији која је заговарала идеје социјализма.

Вислава Шимборска (Wisława Szymborska) се временом одрекла својих раних политичких погледа, јер је током година све више била у додиру са дисидентима и њиховим идејама. Већ 1966. године је и званично напустила Пољску радничку партију (ППР - Полска Партија Роботница), и своју политичку активност усмерила кроз подршку слободи речи и сарадњом с емиграцијом. Највише је сарађивала са часописом *Култура*, који је излазио у Паризу. Већи део својих политичких активности је правдала сарадњом око превода дела француске књижевности на пољски језик. Била је уредница књижевног часописа *Писмо*, а своје есеје је објављивала у традицији самиздата, што је наставила и у периоду после 1980. године сарадњом с часописом *Арка*.

Због свог књижевног рада и друштвеног ангажмана добила је низ признања: Зигмунг-Калебахову награду (1990), Гетеову награду (1991), почасни докторат Универзитета Адама Мицкијевича у Познању (1995), Награду ПЕН Клуба Пољске (1996) и Нобелову награду за књижевност (1996). У знак признања за животно дело, добила је Диплому Почасног члана Америчке књижевне академије (2001). Дела Виславе Шимборске су преведена на већину европских језика, али и на арапски, хебрејски, јапански и кинески (мандарински). Објавила је релативно мали број дела, свега око 250 песама. Чешће су објављивана њена преводачка и есејистичка дела. У Србији је њену поезију објављивала издавачка кућа КОВ из Вршца, пре него што је добила Нобелову награду.

Миљко Шиндић, рођен 1930. У Лесеновцима, Александровац, Србија. Дипломирао књижевност на Филолошком факултету у Београду. Завршио постдипломске студије на Филозофском факултету у Загребу. Објавио књиге: *Говор поезије* (1969), *Поетика Мака Диздара* (1971), *Књижевна Крајина* (1984), *Рецепција лирике Момчила Настасијевића* (1996), *Критика поезије* (2002), *Либер амицоре* (2004), и др. Има преко 30 антологија поезије школских књига и школске лектире. Био дугогодишњи професор на Филозофском факултету у Бањој Луци све до пензионисања. Живи и ствара у Бањој Луци.

Ана Шомло/Неготин, 1935/ писац, преводацац, новинар. Дипломирала оријенталну филологију и књижевност на Београдском универзитету. Боравила две године на студијима у Јерусалиму ради усавршавања арапског и хебрејског језика. Од 1960. године радила на Телевизији Београд, прво у Културној редакцији, затим у “ТВ–Ревизији”, а двадесет година је уређивала часопис “РТВ – Теорија и Пракса”. Написала је романе “*Леа Штрасер*” /Независна издања Слободана Машића, Београд 1980/, “*Као...*” /Спектар, Загреб 1983, Просвета, Београд 1990/, “*Гласови дијаспоре*” /Књижевне новине, Београд, 1985/, “*Миленина писма Кафки*” /Књижевна заједница Новог Сада, 1988/, “*Хазари или обнова византијског романа*”, разговори са Милорадом Павићем /БИГЗ, Београд 1990/, “*Жути пркос*” /“*Инђић*”, Београд, 2006/. Превела је са

хебрејског језика роман Ахарона Апелфелда “Баденхајм 1939” /Дечје новине, Београд 1989/. Приредила и уводни текст написала за књигу “ТВ Лица”, портретна хроника са фотографијама Љубинка Кожула /РТВ, Теорија и Пракса, Београд, 1989/. Предговор и тумачења написала за књигу “Пјесма над пјесмама”, са илустрацијама Оље Ивањицки, /Интерпрес, библиотека Мегила, Београд, 1992/. Приредила и превела са хебрејског “Антологију кратких прича Израела” /Багдала, Крушевац 1995/. Приредила и превела са хебрејског “Антологију израелске поезије и прозе” /Зидне новине, Сарајево 1995/. Међународно писмо: Савремена израелска књижевност, приредила Симха Кабиљо–Шутић, /делове превела А.Ш./, Књижевност, 7–8/ 1998. Документи: Израел 1948–1998, приредила Симха Кабиљо–Шутић /делове превела А.Ш./, Књижевност, 9–10/ 1998. Превела са хебрејског збирку есеја израелског политичара Шимона Переса “Ново Постање” /БМГ, Београд 1999/. Превела са хебрејског докторску дисертацију Лилу Халперт Замир “Данило Киш: једна мрачна одисеја” /Атенеум, Београд 2000/. Саставила “Хебрејско–српскохрватски и српскохрватско–хебрејски речник” /Удружење југословенских Јевреја у Израелу, Тел Авив 1993/. Написала уџбеник “Учите сами хебрејски” /Издање аутора, Натанија 1996/. Сарадник је неколико енциклопедија: у Просветиној “Енциклопедији” /Београд, 1969/ је писала одреднице о израелској књижевности. У “Енциклопедија Јудаица” /Кетер, Јерусалим 1974/ писала је о књижевницима јеврејског порекла са јужнословенског подручја. У “Хрватском Опћем лексикону” /Лексикографски завод Мирослав Крлежа, 1996/ пише о савременим израелским писцима. За рукопис збирке прича “Поново у Јерусалиму” добила је награду израелског Министарства за усељење 1996. године. Збирку објављује Босанска књига из Сарајева 1997. и Просвета, Београд 2004. У издању београдског издавача Мирослав излази збирка прича “Идуће године у Јерусалиму” 2000. године. “Антологија израелске поезије 20. века”, избор и превод са хебрејског /Писмо бр. 70, 2002/. “Четири камиле из пустиње”, збирка шест прича Гидеона Телпаза, превод са хебрејског /Писмо бр. 71, 2003/. Књига интервјуа “Бити и опстати на телевизији”, Радио телевизија Србије, 2004. Превела “Накит” Шуламит Лapid,

Цлио 2004. године. Књига “Била сам твоје море /преписка Франца Кафке и Милене Јесенске/”, Пешић и синови, Београд, 2005. године Превела “Лављи мед – Мит о Самсону” Давида Гросмана, Геопоетика 2006. године. ”Жути пркос”, роман, Издање Драгана Инђића, Београд, 2006. Саставила ”Хебрејско-српски речник”, Јасен, Београд, 2007. “Мој свет књига – Дневник читања”, “Пешић и синови”, Београд, 2008. “Нове књиге Израела”, блок о израелској књижевности, *Књижевност* 4/2008. “Холокауст и његово значење” Јисраела Гутмана и Хаима Шацкера, превела са Ана Шомло и Ела Крстић, Завод за уджбенике, Београд, 2010. “Увек овде, понекад тамо”, новински текстови “Песици и синови”, 2010. У израелским књижевним часописима Мознаим, Итон 77, Рав Кол и Јерушалајим објављује своје приче на хебрејском језику. Признање “Калат хаор” /Лауреат светлости/ за 2005. годину додељено Ани Шомло за дугогодишњи рад на афирмацији израелске књижевности у свету.

Миња Штрбац је рођена у Бањалуци 1982. године. Завршила је Филозофски факултет, одсек: Енглески језик и књижевност. Магистрирала је у марту 2010. године на тему: Етичка проблематика у драмском стваралаштву Оскара Вајлда. Ради као професор енглеског језика у Медицинској школи у Бањалуци и бави се објављивањем стручних чланака и превода у књижевним часописима.

Објављени радови: *Вајлд међу Викторијанцима*, „Књижевник“, број 25 – 26, 2010. г. *Манахата* (превод), „Путеви“, број 10 – 11, 2010. г. *Салома – ‘Femme fatale’*, „Путеви“, број 10 – 11, 2010. г. *Закашњело писмо* (превод), „Књижевник“, број 27 – 28, 2011. г. *У Вајлдовом свијету дендија*, „Ревена“, број 1- 2, 2010. г. *Готско дијете* (превод), „Путеви“, број 12 – 13, 2011. г. *Чаролија* (превод), „Ревена“, број 3 – 4, 2011. г. *Успомене на мјеста и људе* (превод), „Ревена“, број 3 – 4, 2011. г. *Ернест Хемингвеј: супериорност природе, кодекса и стила*, „Књижевник“, 29 – 30, 2012. г.